

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel X

Helvetet och historien var nu lika sammanflätade som de synder som länge hade plågat det mäktiga Babylon. Som det hände år 1331 exploderade ett avskilt tempel i centrala Kina, och från dess mest bevarade hemlighet bar en död fågel Lucifaels budskap över länderna. I sjutton vidriga år drev den härske lukten av förruttnelse över kungariket Mongoliet som ett gudomligt och elakartat miasma – *digerdöden* var djävulens sjukdom. Lucifaels dödliga brygd strålade ut från kontinentens hjärta och fortsatte sin korruppering av det vidsträckta asiatiska kungariket, och år 1347 hade vågen av dödlighet och sjukdom spridit sig till dess yttersta sydliga stränder och nått Svarta havet och dess spirande genuiska hamnstad Kaffa.

Svarta havet - Kaffa - oktober 1347

Efter att genueserna upptäckte en handelsväg till Fjärran Östern och Krim, hade den asiatiska hamnstaden Kaffa utvecklats till en blomstrande port för genuesiska köpmän som samlade sällsynta och ovärderliga varor från Mongoliets Sidenväg och skeppade dem till olika kungadömen i hela Europa. Men under senare delen av 1347 gav Sidenvägen en helt annan gåva till sina ivriga genuesiska handelsmän: *Böldpesten*.

Den muromgärdade staden Kaffa stängde omedelbart sina portar och skyddade sig från ytterligare smitta, medan mongoler på andra ställen ruttnade i oförminskad mängd och i tusental. Det dåliga ryktet om de genuesiska handelsmännen spred sig lika hastigt som sjukdomen – ryktet att utlänningarna i väst hade använt sin "*onda kristna magi*" för att kasta *Alla Förbannelsers Moder* över Mongoliet. Därför gick överlevande krigsherrar samman för att bilda en armé av mongoliska tartarer som anföll den befästa staden i ett försök att driva tillbaka det koloniala odjuret i havet, varifrån det kom. Ändå, med försvarande rader av skickliga armborstskyttar, spjutskyttar och överlägsna strategier, gjorde Kaffa anspråk på sin Krim-mark.

Den en gång så lugna landsbygden hade sakta förändrats: där den friska doften av höstlöv och fågelsång bar genom obrutna skogar, bar luften nu ljuden och doftar av växande konflikt – av mullrande hovar på frusen mark – av läder, svett, avfall och kvarvarande röta – av avlägsna skrik och blåsande bestar. Inledningsvis sporadiska blev attackerna mot staden mer organiserade och våldsamma allt eftersom kampanjen utvecklades. Ändå höll genueserna mongolerna i schack i tre slitsamma månader – tills tartarerna eroderade Kaffas vallar med våg efter våg av hämndlystna, anfallande, skrikande och högst hedervärda mongoler. Våren 1347, när vädret värmdes och körsbärsträden blommor slog ut, genuesiskt blod sipprade från dess egna stadsmurar. Utan proviant och dugliga kroppar accepterade de strandsatta invånarna det utåt sett oundvikliga resultatet – att tartarerna stod på gränsen till att inta staden.

Ändå vände stridens tidvatten, då tartarerna drabbades av en ganska ovanlig och kanske gudomligt avsiktlig ödesvändning. Vindarna vände och Lucifaels heta andedräkt blåste över de angripande arméerna när pesten äntligen hade infiltrerat de tartariska hordernas led. På bara några dagar stank hela landsbygden av den ruttnande mongolernas höga förruttnelse, och i flera riktningar förstörde ångorna av varigt människokött luften. Förödmjukade såg de tartariska herrarna sina stora antal falla sönder, medan hela legioner föll; uppsvällda, svarta och decimerade av sjukdom.

Det var inte konstigt att tatarerna kände sig slagna och skamsna över sitt nyligen försvagade tillstånd – de höll sina kulturella och religiösa bekymmer i högsta aktning; vördade med en heder större än någon rädsla för att förlora ett liv. Mestadels blinda av sådana strikta sociala föreställningar, vilka underströks av århundraden av orubblig indoktrinering, uppskattade de mongoliska krigarna bara ett sätt att leva och accepterade bara ett sätt att dö. För mongolerna var liv och död svart och vitt, utan någon förvirring i frågor om värdighet och vanära. För dem var döden i strid hedervärd, till skillnad från döden genom sjukdom, som skämde ut hela deras familj och för alltid präglade deras

överlevande med det sociala stigmatiseringen av oren härkomst.

När många av mongolerna blev galna av feber, plågade för att demonstrera en högst hedervärd döden, anföll de Kaffas murar i massiva självmordsräder. Efterslätrare, som var för svaga för att slåss, stapplade fram och stod framför vallarna som ceremoniella stackare och tiggare av värdighet, längtande efter en vänlig genuesisk armborst för att stilla deras lidande och rädda deras familjer från annars oundviklig och vanärande utmärkelse. Kanske, genom en underförstådd återlösning, kastade sig de tartariska krigarna mot foten av stadens befästningar och offrade sina överlägsna till en ständigt växande trappa av flugangripet kött, vilket lät deras mongoliska kamrater klättra uppför sina mest framstående kvarlevor och klättra uppför murarna.

Allt eftersom dagarna gick – när solen drog sig tillbaka bakom kvällshimlen och kustbrisen vände mot havet, drunknade de genuanska kolonisterna i den frätande stanken från tusen försurande tartarer. Ändå höll de sin stad och bad att pesten så småningom skulle döda de mongoliska massornas vilja. Bortsett från antal och befästningar var tiden ingen allierad för någon av arméerna, eftersom genueserna uttömde sina provianter lika snabbt som pesten dödade nyrekryterade tartariska krigare. Således kunde det ha verkat som om båda arméerna helt och hållet hade hamnat i ett dödläge.

Men som historien väl visste, med varje tillämpning av krigets konst var människan bara en engångsspelarbricka. *Krigets konst* var trots allt inte av jordisk design – det var strikt en gudomlig uppfinning, uttänkt redan före Helvetets konstruktion, när legioner av himmelska änglar beväpnade sig mot sina jordiska bröder och systrar: Väktarna, med sina *Tiochefer*. Och en änglalik syster, i synnerhet, kände till krigets plan. Liksom ängeln Apollo var Lucifael också en av Guds främsta och gynnade änglar, och kände till det mesta av Hans Storslagna Plan, inklusive Krigets och Erövringens Konst. Ändå, till skillnad från Apollos något graciösa fall från Nåden, omedelbart efter hennes fall, använde Lucifael sin skarpa kunskap om skapelse och förstörelse för att påverka människan och förse henne med nya verktyg och strategier för att föra allt effektivare krig mot sina bröder – kanonen, långbågen och den pansarbrytande bodkinpilen var bara de senaste förstörelseanordningarna utformade genom de intima viskningarna av hennes onda råd. Nu viskade hon nya hemligheter och återigen hade krigets konst utvecklats till att inkludera Lucifaels dödliga nya koncept. När hon infekterade de döende tartarherrarnas öron med sina onda viskningar, lärde de sig

av hennes ganska avskyvärda strategi för mänsklig förintelse: *bakteriekrigföring*.

Fast beslutna att fördriva genueserna, och med Lucifaels nya uppenbarelser, herrarna

sammankallade en flotta på tretton av sina största katapulter och beordrade sina arméer att kasta förorenade lik av sina fallna kamrater in i hjärtat av den inhägnade staden. Jämmt utspridda över Kaffas murar vilade dödsmaskinerna aldrig. Natt och dag, utan uppehåll, regnade ett outtömligt förråd av pestdrabbade mongoler ner över den genuesiska staden, kraschade genom hustak och krossade intet ont anande förbipasserande. Med en sådan ogudaktig leveranshastighet kunde kolonisterna inte bränna kropparna lika snabbt som tatarerna kastade dem över murarna. Och den hemska lukten av bränt hår och hud blandades med den befintliga lukten av ruttnande kött och fyllde den inhägnade bosättningen med en kvävande stank. Helvetet överväldigade Kaffa. Uppe på den högsta grenen av ett körsbärsträd kraxade en ensam kråka två gånger – och igen.

Omringad, och med nästan alla sina provianter uttömda, gjorde Kaffa i ordning en flotta på tretton av sina största oceangående fartyg och riggade dem för snabb avfärd. Genuanska sjömän, soldater och köpmän plundrade staden på dess skatter och fyllde fartygens lastrum med allt som var ovärderligt: guld och silver; asiatisk jade och hantverk av stengods; garvade hudar och hopfällda pälsar; råa ädelstenar och sällsynta juveler; och tunnor med kryddor och parfymer. Och när de hade lastat flottans skrov helt, demonterade de plankorna från stadens träkonstruktioner och omslöt fartygens däck med ännu högre murar för att rymma den extra last som fanns kvar. Med staden utrensad på sina mest värdefulla tillgångar stal tolv fartyg ut ur hamnen under mörkrets täckmantel. Besättningen av den trettonde kvarstod. De satte staden fullständigt i brand och lämnade efter sig ett dånande inferno av brinnande byggnader när de hann ikapp den retirerande armadan.

Santa Godeberta var det största och mest sjövärdiga av de tretton kuggskeppen. Hennes massiva pelarformade tvärbalkar spände över ett dubbelt förstärkt skrov av klinkerplankor, och med en hög mast, rädda och segel eskorterade hon sin tunga flottilj mot Genua. Hennes besättning hade sedan dess modifierat hennes däck för att inkludera lånade plankor från Kaffa-byggnader som bildade en upphöjd vägg ovanför hennes reningar. Som förberedelse för hög sjö förankrade metallspännen ett nät av rep som säkrade hennes alltför rikliga last ovanpå.

Större än de flesta oceangående handelsfartyg, var hon den senaste konstruktionen och de genuesiska skeppsbyggarnas stolthet. Ett U-format akterdäck låg över hennes lasttäckta akter. däck och, ovanför fördäcket, sträckte sig ett anpassat fördäck över en rak för. Även utan sina tiotals ton Kaffa-last förträngde hon nästan etthundrafyrtiofyra ton vatten. Hon var verkligen ett havsdjur, om ett någonsin funnits.

Hon var dock inte tom, utan fullpackad till gälarna, hennes mage låg tungt i vattnet och hennes tolv årportar höll sig tätt intill havets dyningar. Det var bara hennes åttonde resa från Kaffa till Genua och skulle ändå visa sig bli hennes mest betungande. Långt över hennes

Med tanke på den konstruerade kapaciteten kunde minsta olycka eller felberäkning uppenbarligen skicka henne och hennes tjugofyra sjömän skrikande mot havets botten. Under ett täcke av tidiga morgonstjärnor och i den stadiga brisen från en sjögående vind ledde Santa Godeberta sin tungt lastade flotta över Svarta havets lugna yta och in i den mörka horisonten mot hemlandet .

Ett dussin tungt lastade handelsfartyg seglade tungt i sina låga vattenlinjer; och överbelastade skrovbjälkar knarrade och stönade i virvlande sjöstänk; och lukten av saltlake och röta dröjde sig kvar i skroven fyllda med skatter. Män, kvinnor och barn täckte varje centimeter av deras däck, men inget ord sades – de få spädbarn ombord var för svaga för att gråta. De genuesiska kolonisterna hade visserligen undkommit de flygande tartariska liken med alla sina skatter och lämnat sina avundsjuka asiatiska fiender att ärva endast den brända jorden. Men hur ren och enkel deras flykt än må ha verkat, tog de inte hänsyn till änglalikt ingripande – när Lucifael hade en andel i historien, sådde hon dess rötter och sydde ofta framtiden med bitterljuv efterklokhet. Genueserna var säkert borta från Kaffa; ändå misslyckades de med att undkomma sitt svåra öde, som Lucifael slugt hade förutbestämt. Bara några dagar in på deras resa insjuknade flottmedlemmarna dödligt. Överlevande sjömän rullade sina dödsoffer överbord medan de satte de växande sjuka i karantän under akterdäck. och nära bakre delen av sina fartyg. De köpte sig tillräckligt med tid för att hålla den dödliga smittan borta genom att skölja däcket med hinkar med saltlake för att skölja bort utsöndrade avfall och vätskor från de smittade. Även med sådana försiktighetsåtgärder korrekt tillämpade hade de ingen aning om att deras kamrater var en mindre smittkälla än från fripassagerarna som gömde sig under däckerna på deras fartyg. Och när armadan rundade

Italiens sydligaste spets var antalet döende nästan två gånger fler än antalet levande. På vägen hade det efterföljande skeppet av sjömän som brände Kaffa till grunden fallit bort från flottan och drev planlöst mot en plan havshorisont. De tolv skeppen pressade fram som ihärdiga flytande kistor, korsade ett kargt hav och drevs endast av önskan att se deras genua-hamn. Ändå karvade desperationen slutligen ut Santa Godebertas kurs mot havet. Med misslyckade sjömän som skötte riggen och Genua fortfarande för långt att segla, svängde hon fören och flottan mot närmaste hamnstad Messina på Sicilien.

Med bara ett dussin krypande handelsfartyg, bemannade med en flyende befolkning och en handfull döende sjömän, skulle digerdödens flotta överleva historien och bli ihågkommen som den dödligaste illa utrustade armada som någonsin seglat i europeiska vatten. Och från vattnen nedanför jorden, hånade Lucifael.

Bergsmunn

Den nedgående solen försvann bakom trista senhöstmoln och lämnade en svart och ovanligt kall kväll kvar över Frankrikes hjärta. En trädgren knäcktes; en hund skällde; men inget annat ljud störde den tysta och vindstilla natten. Under marken hördes ljudet av en pojkes ansträngda andning genom mörkret medan en figur i klädnad, djupt inne i Mountain Mouth, kämpade sig uppför en brant passage och mot grottan, med en påfylld vattenblåsa draperad över dess axel. Silhuetten sänkte blåsan nära grottväggen och riktade plötsligt uppmärksamheten mot en minskande eld. Färsk ved och en ny låga avslöjade Lazarus, hans huva nu instoppad i sitt repbälte. Långt svart hår inramade pojken smutsiga och dystra ansikte, hans ögon fladdrade som glödande safirer i eldskenet. Bortsett från den stadiga dimman i hans andedräkt, markerade bara rörelsen hos hans pupiller det annars orörliga ögonblicket, svällande och sammandragande i ljuset av en kämpande låga.

Lazarus satt på en sten. I ett försök att driva ut den ständiga kylan som för länge sedan hade lagt sig i hans extremiteter drog han över sig huvan på sin mantel, stödde fötterna mot glödande kol och värmdde händerna mot den nya strålgansen. Ändå steg lågorna, Elden dånade, och Lazarus pupiller var nålhål mot blå cirklar. Han steg bort från den infernaliska hettan som nu förtärde varje spår av kyla från grottan. Högt ovanför dansade orange nyanser och skiftande skuggor över den klamrande massan av tusen fladdermöss; tillsammans reflekterades deras stora antal ögon i eldskenet för att härma en mörk himmel av glittrande stjärnor. Rök steg uppåt i spiral och samlades mot grottans tak. En handfull fladdermöss lyfte och cirkulerade runt grottan. Lazarus drog av sig huvan och kontrollerade om det fanns en dimma i hans andedräkt, som sedan dess hade försvunnit. Fler fladdermöss rörde sig i den snabbt uppvärmda grottan.

Pojken fixerade blicken på fladdermössen när han lämnade elden och klättrade uppför oregelbundna rader av terrasserade avsatser, mot grottans övre delar, och vände sig då och då om för att inspektera dem från en ännu högre utsiktspunkt innan han fortsatte sin klättring. Ett hav av pärlliknande svarta ögon granskade hans stadiga uppåtgående framfart; fladdermössen flydde dock inte som han först trodde att de skulle. Istället stod de stadigt mot taket, till synes lika nyfikna på Lazarus som han var på dem. Pojken drog sig upp på den högsta avsatsen. Han reste sig och rättade till sin mantel medan han inspekterade grottans tak med dess många stirrande ögon.

”Är du varm?” frågade han högt. ”Vill du lära mig?” Pojkens plötsliga rop for genom håligheten och flera fladdermöss föll ner från sina boplatser för att ansluta sig till andra som redan cirkulerade runt grottan. Fler följde efter och grottan virvlade av ett fladdrande vingar.

Sammantaget kunde det ha verkat som om de turades om att visa sin värdighet för kolonin medan massorna höll fast vid himmelska domare för att hålla koll på den senaste demonstrantens flygförmågor. Och även om de inte bedömdes, höll Lazarus verkligen ett vakande öga på dem av dem som valde att flyga.

Till slut klädde pojken av sig. Stadig på avsatsen satt han i ingenting annat än en höftskynke och fotvantar. Hans egna magnifika fladdermusliknande vingar vecklade ut sig och utbrede sig, med dem härmade han sina små lärares vingrörelser. Även om varje fladdermus var unik, urskilde Lazarus utifrån den att dess vingrörelser i flykten var identiska med alla de andras – kupade vingar som slog i en uppåtgående riktning, hårda och öppna med en plötslig saktning, och vingar infällda för ett snabbt dyk. Hans ögon blixtrade omkring; hans vingar slängde i luften; hans hjärna brände när han begrundade metodiken – de många formerna och nödvändiga metoderna som synligt uppvisades i fladdermusflygets konst. Så hände det sig att han under större delen av kvällen lärde sig av sina grottkamrater.

Timmen före gryningen hade fladdermössen sedan dess slutit sina svarta, pärlliknande ögon och hänfört sig åt de upp-och-nervända dagdrömmarnas rike, och Lazarus drog sig tillbaka från sina kvällslektioner. Trött, hungrig, kall och med värkande vingar gled Lazarus tillbaka i sina kläder och klättrade ner på grottans golv. Han tände elden och samlade mat från sin säck med proviant. Slutligen satte han sig på en sten framför nya lågor, med en vattenblåsa bredvid sig, och han festade hungrigt på tunnbröd och strimlor av saltat kött. En förskjutning i skuggorna stal hans uppmärksamhet.

Gula ögon glödde!

"Väs!" Lazarus spottade sin mat, föll av stenen och kröp baklänges medan ett par glänsande lösa ögon tycktes sväva i mörkret innanför grottans ingång.

Likt tvillingmånar, som svävade nära grottgolvet, brände kloten genom Lazarus med reflekterande eldlys.

"Vem går där?" svarade Lazarus med öronen bakåt och pupillerna vidöppna. Ögonen blinkade aldrig. Lazarus sniffade i luften och höjde öronen för att upptäcka den svaga lukten och den oregelbundna andningen hos ett djur som likaledes kände lukten av luften.

Sedan fnös ett svart vildsvin och steg fram ur skuggorna i gången. Lazarus fnös med en lättadens suck. Han reste sig och borstade dammet från sin mantel, medan han fnissade. "Varför, "Du är ett svin! Jag har sett dina like – i böcker!" Det förskräckta vildsvinet snurrade iväg mot grottans ingång men stannade och tittade tillbaka på Lazarus.

"Åh, gå inte ! Jag menar dig inget illa. Jag ska sitta nu." Lazarus satte sig ner vid stenen och satt tyst. Vildsvinet vände sig mot Lazarus och tog några små steg, medan han kände lukten av luften när han stannade.

"Du är hungrig, eller hur?" frågade Lasarus. Han lyfte en bit kött från sidan av sin fot och presenterade det i gott ljus. "Kom. Ät." Vildsvinet höll sig på avstånd.

"Ta det." Lasarus kastade köttet bara några meter från djuret. Den kastade nervösa blickar mellan Lasarus och matresten; så småningom klev den fram, sniffade och slukade köttet. Sedan stirrade den på Lasarus, till synes som om den väntade på mer.

"Tycker du också om bröd? Jag tycker inte om det – för torrt." Lasarus kastade en stor bit tunnbröd. Vildsvinet öste upp det och kröp ut ur grottan.

"Vänta! Gå inte!" Lasarus jagade efter. I den yttre grottan rundade han hörnet till grottöppningen för att få syn på vildsvinet som klättrade över den klippiga åsen. Ovanför kullen sträckte sig karmosinröda moln över himlen – tidig soluppgång. Lasarus drog sig plötsligt tillbaka in i mörkret. Först då insåg han hur verkligt utmattad han var. Han hasade sig tillbaka till grottan.

Under den följande veckan fortsatte Lazarus sina lektioner och byggde upp tillräckligt med styrka i sina vingar för att lyfta sig från golvet; men med vingarna fortfarande för svaga för att bära sin vikt kunde Lazarus bara uppbåda korta låga flygningar mellan topparna på grottgolvets stenar.

Med tiden vände Lazarus in i samma schema som fladdermössen och sov under dagen så att han kunde studera dem när de var som mest aktiva. Nätterna blev kallare med återkommande frost och när vedhögen minskade lämnade han grottan för att samla ved från baksidan av Mountain Mouth. Allt eftersom röken fortsatte att stiga från hans eldar lämnade ett växande antal fladdermöss grottan för att söka ostörda sovplatser någon annanstans. Med nästan en fjärdedel av dem borta började Lazarus lägga märke till karga fläckar i taket som de en gång täckte. Men nuförtiden var Lazarus uppmärksamhet inte strikt ägnad åt fladdermössen, eftersom vildsvinet nu, efter sina lektioner och just vid soluppgången, besökte Mountain Mouth för att äta middag med honom. Och middag, det gjorde de.

Sicilien - Messinas hamn

En fint klädd siciliansk pojke stod nära strandlinjen medan en flock måsar svärmade över honom efter bitar av brutet bröd. Hans långa svarta hår och ljusa kläder piskade i en jämn bris. Han höll den sista biten manna mot himlen, med slutna ögon i ett grimaserande ansikte. En mås slet den ur hans fingrar och han slet ner armen, fnissande. Pojken skuggade sina ögon från den stekande solen, förde fingrarna över pannan medan han stirrade mot den sydvästra havshorisonten. Två fläckar dök upp – sedan en tredje.

"Mamma! Skepp", ropade pojken över axeln medan han pekade mot havet, "Fyra!"
Fem skepp! Fler!

Santa Godeberta ledde sin tunga armada av handelsfartyg in i hamnen i Messina. Med låg akter och hög för banade hon väg genom det böljande havet, överbelastat med de betydande och kostbara resterna av en fallen stad. Som ett spökskepp glänste hennes övergivna däck av ett stadigt sjöstänk; fortfarande, utan en synlig besättning som styrde hennes kurs. eller segla, hon varken gapade eller bugade sig i havets dyningar. Så djupt som hon satt i vattnet, även med sina många ton otympliga laster, skulle bara en handfull loppor och en korg med råttor verkligen visa allvaret i hennes last. Inte tyngre än en säck ris, skulle den obetydliga bördan av dessa insekter och gnagare visa sig fullt kapabel att krossa ryggarna på miljontals människor, krossa pelarna och stenplattorna i varje europeiskt kungadöme och platta till hela kontinentens yta.

En folkmassa av fotgängare och förbipasserande samlades vid hamnen för att bevittna ett sällsynt skådespel för sin tid: en flotta av massiva fartyg, till synes kapabla att segla även de bredaste och mest förrädiska haven. Hundratals ivriga pojkar och slarviga bönder kantade hamnen. hamnen, i ett försök att göra anspråk på mer av det glesa dockutrymmet närmast reppålarna. De tävlade om tjänster som legosoldater för lossning av last. Med en så tung flotta var de ganska säkra på att de som valdes ut för att lossa skulle få en generös lön på flera dagars lön. Arbetet var i sin ordning. Männen muttrade och knuffade varandra medan brottningspojkar roterade dammet. Folk fyllde hamnen medan den överbelastade folkmassan strömmade ut på gatorna. Den livliga staden stannade helt och stannade för att titta på den annalkande armadan. Alltmer uppenbart för alla dess åskådare var att dockorna inte kunde säkra en sådan monstruös flottilj. Ändå fortsatte flottan att pressa fram och skymde horisonten med sin ständigt växande närvaro.

En kraftig hamnkaptan och två av hans hamnsmeder stod på en högt upphöjd landning av timmer som hade utsikt över den överbelastade dockan. Den frustrerade kaptanen viftade med en röd banderoll mot de annalkande fartygen och signalerade dem att hålla sig kvar. "Just det, sir. De är inte våra fartyg – kanske portugisiska", sa en av hamnsmederna och kisade mot havet.

Den andra bäraren knackade kaptanen på baksidan av hans håriga axel. "De har anlänt, sir." Mannen sänkte sin fana och tittade ner över axeln för att upptäcka rader av beväpnade soldater som trängde igenom folkmassan. Sammantaget kunde det starka solljuset från deras hjälmar och den framåtriktade rörelsen av deras långsträckta formation ha projicerat likheten av en glödande eldmask som delade ett hav av huvuden när den slingrade sig mot kajen. Han nickade och vände sin uppmärksamhet tillbaka till den orubbliga flottan, viftande med sin fana i ett desperat försök att vinka – men utan framgång, då Santa Godeberta bröt igenom den yttre omkretsen av Messinas hamn.

Kaptanens oro var tydligt uppenbar för hans hamnsmeder, som likaledes stod i

vördnad över flottan, som nu kom in på dem som om den seglade hårt och starkt i öppet hav. Som var både sedvänja och regel för säker dockning av större fartyg som Dessa skulle segel vara fastspända vid rännorna och åror dragna och användas under navigering genom hamnen. Emellertid låg bara hälften av Santa Godebertas segel fastspänt vid rännorna – resten förblev utrullat och fångade vinden. De trassliga repen i huvudriggen dinglade runt masten och rännorna. Med bara tre av årorna som virvlade svagt gjorde de föga för att hämma farten.

”De står hårt emot oss, kapten”, utbrast en av hamnsmederna. ”Det är ett långt hav bakom dem!” Han pekade mot skeppet som följde tätt bakom Santa Godeberta, med fullt segel och inga åror. ”Och nästa – hon är som en tunna som rullar nerför en plank – hennes segel är vidöppet! Se på henne, kapten, hon slingrar sig vidöppet. ”öppen! Ska jag ringa?”

Kaptenen kupade munnen med en hand och viftade med fanan medan han ropade mot den annalkande flottan, som nu började fylla bukten. ”Avast! Samla varvsriggarna! Sväng stäven mot aktern! Vänd din—”

Ett av fartygen krossade en liten fiskebåt och drog med sig en del av dess rester i sitt eget nät, som hängde intrasslat i fören. Kaptenen sänkte sin fana och beordrade sina hamnsmeder att fortsätta med besöket.

De sprang upp på hans order. En av dem vände sig om, grep tag i en upphängd metallklubba och ringde i en stor rörformad klocka. Den andra mannen skrek över de öronbedövande tullarna, viftade med armarna och beordrade folkmassan att lämna kajerna. Panik utbröt när folkmassan trampade ner sig i sin iver att fly från hamnkanten. Skrikande soldater spred ut sig i ett desperat försök att bilda en barriär.

Messinas många blickar låg fästa på Santa Godeberta när hon skar sig fram genom vitklädda vågor och rapade fram en stadig havsstänk under sin massiva för – hon var som ett rasande havsmonster fast beslutet att stranda. Hamnkaptenen och hans två män hoppade från utsiktstornet samtidigt som rader av kajplankor och pålar exploderade under den krossande tyngden av det överstuvade fartyget. Hela hamnen vacklade av kraften från dess nedslag. Det krossade tornet kollapsade ovanpå folkmassan när fartyget gick på grund, drog sig över raden av soldater och krossade dem mot kusten. Knappt hade Santa Godeberta placerat sig ovanpå soldaterna, Det andra fartyget for in i babord, kantade aktern med knapp marginal och genomsökte akterns styrbords hörn innan det gav en skarp gir, slog sin bakbordssida mot hamnen och sönderföll en stor del av träbryggan. Återigen dundrade hamnen, dånande till ljudet av kraschen och skriken från dess förbluffade befolkning. Tio tunga fartyg till

Fartyg rullade in i hamnen och presenterade sig som en massiv mur av trä, rep och segel som tycktes uppsluka viken; och utan tecken på besättning på sina master, räddningsvagnar eller däck verkade Messinas hamnstad vara belägrad av en invaderande armada av spökskepp.

Och vad, om inte genom uppenbar gudomlig ingripande, de två fartygens skrov förblev intakta även när en stor del av hamndockan låg förstörd, tryckt mot strandlinjen som en hög av splitter. Tätt bakom dem smög ytterligare tio fartyg in i viken och saktade så småningom ner till ett stillastående läge. Mot mängden objudna fartyg skyndade sig män öppet som frenetiska insekter; hamnen var ett böljande kaos. Med Santa Godebertas för fast vid land klättrade hamnkaptenen och hans vakter över fördäcket.

En barbröstad och svettig, sjuklig man staplade ut ur lastrummet. Han föll bakåt mot den närmaste väggen och gled ner på däck. Han lutade sig fram och nickade med huvudet som en berusad sjöman. Hans ögonhålor låg mörka och till synes blåmärken, liksom fingertopparna. Hamnvakter svärmade runt honom medan andra strömmade in i fartygets lastrum.

Hamnkaptenen pekade över huvudet. "Släpp loss seglet! Skeppet stannar!" Flera hamnsmeder klättrade upp på riggen. Han närmade sig den svettiga mannen och skrek: "Var är kaptenen på det här fartyget?" Han vände sig mot lastrummets ingång och vrålade: "Jag vill att hela besättningen ska vara på däck! För upp dem!" Han vände sig tillbaka till den smutsige mannen. "Vem har befälet över den här flottan?"

Mannen svarade på ett sätt, i febersväng, "Ingen kaptän – ingen flotta – bara hav. Havet gör anspråk på de döda – alla döda."

En hamnsmed viskade i kaptенens öra: "Han är utan tvekan full."

Hamnkaptenen fortsatte sitt förhör. "Vad heter det här skeppet? Den här flottan seglar till Genua, eller hur?" Han svepte över den högande lasten. Han sneglade över däck. Han vrålade: "Era skepp är överbelastade. Hur ni höll dem flytande, det vet bara Gud. Varifrån fick ni all denna last?"

Mannen lyckades få fram ett svar: "Skeppet går – Santa Godeberta – från Kaffa till Genua."

Kaptenen befallde två av sina män: "Få honom på fötter. Ge honom lite luft." Han sade till en annan som stod bredvid honom: "Hämta upp en hink vatten. Nyktra honom." Kaptenen skakade på huvudet och mumlade: "Kaffa – med den här lasten?" Han tittade över de bundna varorna som täckte nästan varje del av däck. Han fick syn på en svart rått som pilade mellan tunnor. Han korsade armarna. "Inte på tusen år."

"Kaptän!" ropade en röst inifrån fartygets lastrum. "Det är bara fem män här nere, och lastrummet är fruktansvärt överfullt." Babordskaptenen stirrade på lastrummet

ingången när en man steg ut och torkade svetten från pannan. Han fortsatte: "Kapten, dessa män är sjuka – till och med riktigt sjuka. Vi måste bära dem." Två vakter sträckte sig under den smutsige sjömannens armar och hissade upp honom. "Argh!" skrek mannen och föll slappt ihop. De förskräckta vakterna släppte ner honom på däck och den medvetlösa mannen låg utsträckt med armarna över huvudet och blottade ett par svarta, svullna massor, som ruttna äpplen, som stack ut ur hans armhålor. De spruckna svullnaderna läckte ut när en blandning av var och svart blod samlades över däck. Vakterna torkade sina armar mot sina byxben. En härsken lukt kokade upp från sovande sjöman. Kaptenen kupade för näsa och mun och backade undan. "I Guds namn!"

Sedan vände han sig om och vrålade: "Lämna skeppet! Rör ingenting! En pest är ombord!" Vakter flög mot fartygets för medan hamnsmeder ilade nerför riggen, några hoppade huvudstupa i vattnet.

Under den korta tid som följde var alla tolv fartyg säkrade till babord, bevakade av hundratals beväpnade soldater med order att stoppa, till och med med dödligt våld, alla som försökte gå ombord på eller lämna fartygen. Och på bara en dag spreds rykten om de kontaminerade fartygen över hela Messina.

På andra dagen bad flottans besättningar läkare att komma ombord och ta hand om de sjuka. Stadstjänstemännen gick endast med på villkoret att läkaren, när han väl klättrat ombord på fartyget, fick stanna kvar. Ingen av stadens läkare gick med på det. Hamntjänstemännen skickade mat och vatten med hinkar på rep. När hinkarna hade tömts stannade de kvar på fartygen. På så sätt vidtogs alla försiktighetsåtgärder för att sätta fartygen i karantän.

På den tredje dagen drev dödens stank över dockan; förd inåt landet av sjöbrisen. På läkares varningar beordrades vakterna att dra sig tillbaka av rädsla för att vinden skulle bära med sig fartygens smitta. Med vakterna längre bort från fartygen föll skymningen tyst över dockan och råttor, drivna av törst, samlade mod att krypa ner längs fartygets trossar, ner längs förtöjningslinorna och ner på dockan, bara för att skynda iväg och ansluta sig till sina råttkusiner på kajen.

På den sjätte dagen blev många vakter sjuka. En ilsken folkmassa samlades i hamnen och stadens tjänstemän hade inget annat val än att beordra de tolv fartygen ut ur hamnen, med last och allt, för att de inte skulle sätta eld på dem. Eftersom de såg snabba vinster och fri passage till andra europeiska hamnar, gick stationerade sjömän från Genua, Marseille, Korsika och Sardinien med på att dela på andelar av flottans värdefulla last för att bemanna fartygen ut ur hamnen och till olika kuststäder.

Och på den sjunde dagen spolade hamnen ut skeppen till havs. Omedelbart, den svarte Dödsflottan upplöstes, och de flesta av dess fartyg satte sina segel mot andra hamnar än Genua. Deras en gång så överbelastade däck var tomma – en efter en hade passagerare och besättning länge kastat var och en av de pestdrabbade fartygen överbord tills ingen överlevde resan.

Osynligt på ytan låg Messina redan fördömt, eftersom Gatestonepesten, trots att dess hamn rensades från de genuiska fartygen, fortfarande lurade i skuggorna under dockorna. På ryggarna av infekterade kajrättor satt lika infekterade loppor, dräktiga med sjukdom. Deras magar var oändligt små sköter från helvetet – i full födsel – redo att leverera sina djävulska blandningar. Och djävulens ondska utvecklades. Inom några veckor förvandlade Lazarus onda mor hela Messinas folkmassa till en fruktbar fruktträdgård av pestilenta svarta äpplen – mogna av död och fylliga av lust.
hennes plockning.

Sålunda hände det sig att den stora pesten uppstod från hamnen och svärmade inåt landet, och lämnade efter sig endast en urtagen stad. Pesten flammade upp till en fullskalig skogsbrand när Europas sista timme hade kommit.

Bergsmunn

Mer än tre veckor hade gått sedan Lazarus först anlände till Bergsmunningen. Under den tiden hade hans kropp hårdnat med muskulös definition och den vikt han sedan dess förlorat i armar och ben överfördes bara till hans nu tyngre, muskeltonade vingar. Korta flygningar mellan golvstenar hade utvecklats till längre flygningar på högre höjder. Han klättrade inte längre uppför väggen till stenhyllan nära taket; istället flög han direkt dit. Han samlade ved inte genom att gå runt baksidan av Bergsmunningen, utan genom att flyga över dess krön och tillbaka igen. Ändå, även med dessa nya förmågor, var han inte i skick att göra resan till det italienska klostret. Även korta flygningar som krävde någon grad av ansträngning, som att samla ved, stal hans andedräkt. Och han visste att för att korsa Leónbukten till Korsika, eller från ön till det italienska fastlandet, var han tvungen att bevisa att han kunde hålla sig i luften i minst en halv natt.

En bitter kyla blåste stadigt från norr. Stendalen stod glaserad av ett tunt istäcke efter föregående natts snöblandat regn. Inne i grottan låg Lazarus sovande, hopkurad bredvid en döende eld, hans stadiga utandningar bildade dimma i den iskalla luften. Ovanför honom, halva taket låg ofruktbart, med fladdermössen kurade mot det högre bakre taket på grotta.

Lazarus stönade och drog sig hårdare till en boll. Stilla sovande, spetsade öronen och de sökte i grottan efter ett nytt ljud som ekade innanför dess väggar. Han öppnade ögonen; hans överdimensionerade pupiller krympte till svarta prickar på blått.

"Svin?" ropade han och satte sig ner i sittande ställning. Han gäspade med huggtänder och gnuggade sig i ansiktet. "Är det du?" En fnös svarade. "Inte nu, svin. Jag är utmattad."

Lazarus sökte i mörkret bara för att upptäcka vildsvinet som rotade igenom sin säck med proviant. "Svin! Nej!" Lazarus sprang upp och sprang mot vildsvinet. "Stick därifrån!" Djuret lyfte huvudet ur säcken, en fyllig squash i tänderna. Det gnällde och sprang ut ur grottan med biten.

"Låt det inte vara så", fräste Lazarus och sökte frenetiskt igenom innehållet i säcken. Han drog fram blodflaskan och undersökte den. Bortsett från en tunn spricka som löpte längs sidan förblev kärlet förseglat och obrutet. Lättad slog honom nu en annan tanke och han bläddrade igenom säcken och upptäckte att vildsvinet hade berövat honom varenda matsmula.

"Svin!" skrek han. Lazarus hämtade en liten läderväska ur säcken och placerade inuti flaskan och andra föremål som han ansåg vara tillräckligt viktiga för att hålla nära sig. Sedan stormade han tillbaka till den döende elden med den. "Varför?" Han ställde ner börsen bredvid sig och eldade med färsk ved. "Jag delade min mat med dig!" Han kastade fler vedträn ovanpå glödande kol och skrek mot grottans ingång – hans röst bar genom håligheten som en klocka genom dimman "Du skall inte stjäla!" Flera fladdermöss lyfte och cirkulerade runt grottan, medan pyrande stockar fattade i lågor. Lazarus stirrade genom elden.

Ännu en vecka smög sig förbi medan ett färskt snöfall täckte Bergsmunningen. Under tiden skar Lazarus upp ryggen på sina kläder så att hans vingar hängde utanför dem. Han återgick också till att bära sin mask. Dessa förändringar var nödvändiga om han skulle kunna varva Bergsmunningens krön någon längre sträcka utan att frysa. Och med dem lyckades han hålla sig uppe i nästan tre timmar. Men inte ens tre timmar var tillräckligt för att korsa haven. Med vintern snabbt närmande och honom utan mat kollapsade Lazarus slutligen av hunger, trötthet och bitande kyla. Kulminationen av dessa outhärdliga förhållanden drev honom tillbaka in i grottan – för att ompröva sitt löfte.

Tidig morgon hade anlant med ett hav av stjärnor som drunknade – döende på en karmosinröd himmel. I grottan underblåste en slö Lazarus elden igen och lade ner huvudet. Han kikade över det nästan öde taket – bara en fjärdedel av fladdermössen var kvar. Och där låg han och funderade på om han skulle flyga tillbaka till klostret; smög sig in i natten och återvände till grottan, påfylld med köksförråd.

Han sniffade i luften medan en välbekant lukt dröjde sig kvar i den. Hans mage rullade ihop sig. Lazarus klättrade över golvet, hissade upp en rejäl stenblock, öppnade sina vingar och for upp i luften. Han cirklade inuti grottan med blicken fäst vid passageöppningen. Omedveten om Lazarus klev vildsvinet in, rörde sig tyst och smög sig fram mot Lazarus tomma säck med proviant. Sedan släpade djuret in huvudet genom öppningen. Lazarus dök med stenen och slog i dess huvud. Vildsvinet skrek och fladdermöss bröt ut från taket.

Vildsvinet stapplade ut ur grottan. Förtärd av hunger lyfte han stenen och gav efter. Tillsammans sprang de ut ur grottan och över stendalen. Lazarus vann mark på den skrikande grisen när båda klarade åskammen och klättrade nerför dess östra sluttning. Desorienterad stannade vildsvinet och vände sig mot honom, slog betar. I det ögonblicket fann Lazarus sten sitt spår – vildsvinet var borta.

Andfådd och utmattad grep Lazarus tag i grisen i en bakdelshov och släpade den uppför åsen, mot grottan. Först när han närmade sig dess krön insåg han sin prediktiva situation. Han lyfte ansiktet, kisade mot den brinnande röda gryningen, och nu fullt medveten om att han stod utanför grottan när solen gick upp. Frenetiskt drog han vildsvinet över krönet och tillbaka nerför dess skuggiga sida. Hiv efter hiv drog Lazarus grisen över den torra flodbädden och banade väg genom snön och mot grottan. Snön hopade sig över grisen och smälte in i pälsen på det fortfarande varma djuret. Ögonblick flög förbi honom som en rad bin. Solen klättrade ännu längre, stjärnorna drunknade nu i dess eld. En solbränd klåda kröp över hans blottade hud, men med all sin återstående styrka fortsatte Lazarus – fot för fot, meter för meter, medan han ignorerade smärtan.

Till slut nådde han grottmyningen och släpade vildsvinet ner i dess skuggiga djup. De första strålarna av brännande solljus sken över horisonten. Lazarus kämpade frenetiskt och drog och drog det våta och tunga odjuret ännu längre in i mörkret. Grisens bakdel benet fastnade i en klippa i grottans golv; och Lazarus drog loss det. Han reste sig och förberedde sig för ännu ett drag när en tunn röd ljusstråle – en tråd inte bredare än ett spindelnät – trängde igenom en avlägsen skreva ovanpå den avlägsna östra åsen. Linjen av karmosinrött ljus strålade över stendalen, gick in i mynningen av grottan och avböjdes mot vildsvinets våta bakhov. Strålen ändrade sedan kurs, klättrade uppåt från vildsvinets fot och träffade slutligen Lazarus rent i hans öga.

Pojken släppte vildsvinet och kastade sig helt in i skuggorna. Han vred sig och

klättrade omkring i grottgolvet som om hon försökte fly undan ett moln av ilska getingar. "Åh Gud! Åh! Åh!"

Svavelhaltig rök och grå aska kokade fram från varje del av hans kropp, den dammiga gula smutsen vällde tungt upp över grottans golv. Han klättrade blint och med viftande armar reste sig upp och stapplade djupare in i grottan, på samma sätt som det desorienterade svinet stapplade ut ur den. En gulaktig aska släpade sig efter Lazarus när han pilade genom passagen och ner i grottans mörkaste djup.

"GUD! VÅS!" Han föll sönder och rullade ovanpå sin provisoriska säck med proviant.

"SKRIK!" Skräckslagna fladdermöss utbröt från taket och cirklade ovanför honom. Nu rullade och klösade de i grottgolvet, drog säcken över honom, grep tag i allt och ingenting – ingenting han kunde uppbåda, röra eller göra kunde ångra det som hade gjorts. Ingen börs, bön eller löfte kunde vända händelsernas utspelning och orubbliga gång, för en grotesk, en gång bränd av solen. Den rykande gestalten drog säcken med proviant över honom och satte sig sedan upprätt, lutad bakåt på en arm. Med sitt ylande ansikte vänt mot taket, darrande av ett ständigt hårdnande och sprött ansikte, gav den ut ett sista döende stön, "FADER!" Färgen försvann och lämnade en hårdnad yta, gråden försvinnande brumman, en detaljerad staty av en död Lazarus kvarstod – till och med hans ben blev till sten. Statyn tippade och föll, en förstenad arm riktad mot himlen, fingrarna utsträckta som om den sträckte sig efter Fadern den hade åkallat. Och när de sista resterna av damm och gulaktigt grus som lagt sig, återgick grottan till sitt mestadels obefläckade och kryptaliknande tillstånd, förutom enstaka fladdrande av en lossad fladdermus, de slickande lågorna från en livlig sprakande eld och en granitsten draperad i en dammig och askgrå väpnaremantel.

[Slut på kapitel 10]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~